

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20. botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1. Cuba y Puerto-Rico. 1.—Estranger. 1'50.

UNA DIFERENCIA.

Lucrecia la venjativa envenenava de franch;

en cambi La Arrendataria envenena y fa pagar.

LO DE SEMPRE.

«elegeixen ajuntaments, diputacions provincials, diputats a Còrts, senadors, y 'ls que manan s' ho couhen y 'ls que manan s' ho menjan. Lo país, indiferent, no pren cartas en aquest joch. Reina la trampa, sab que ha de perdre y se 'n aparta.

Las Còrts están reunidas, y fora de un que altre escàndol, com per exemple la qüestió del sant y senya, la cayguda de 'n Cassola y la batussa del home de las reformas ab l' héroe de Sagunto, tot lo demès, mal tingui pèl país una importància extraordinària, passa completament desapercebut.

Se discuteixen los pressupostos: se tracta de determinar, com cada any, si la sangria que ha de rebre 'l país ha de ser més ó menos copiosa, y ningú s' hi fixa: los diputats, per falta de interés ó per excès de agraïment als governants que 'ls han incubat; lo país per sa habitual indiferència.

Tan sols quan arriba l' hora de posar en planta certs projectes, certas innovacions, en lo moment precis en que 'l ministre de Hisenda, a tall de sangrador, se treu la llanseta y 's disposa a punxar, es quan venen los caragolaments y las resistencias.... y algunas vegadas es quan tot se 'n va a rodar, llanseta, palangana y toballola.... y fortuna que per fi de festa no tinga de contarse cap desgracia.

Aixó es lo que acaba de succehir ab la ditxosa qüestió dels alcohols.

«Que no veyan los diputats y 'ls senadors que 's tractava de una nova contribució, poch pràctica, poch justa, poch convenient, y que havia de donar lloch a grans protestas?

«Veure ells aquestas cosas!... Altra feyna tenen. La innovació va ser aprobada, sense la més mínima observació de ningú, y del forn a la taula: surt la nova llei als pochos dias de ser votats los pressupostos, y 'ls venedors a la menuda de begudas alcohólicas se troban ab que no poden exercir la seva industria, si avants no treuen unas patents especials, que costan una cantitat alsada, proporcional a la importància dels establiments.

Y la cosa está tan ben calculada, que ningú podrà vendre un través de dit de ayguardent ó quatre gotas de rom, sinó té colocada la citada patent en un siti visible del despaig.

La patent ve a ser la cédula personal del alcohol. Sense cédula desapareix la personalitat del ciutadà en tots los actes públics; sense patent, desapareix la venta pública de licors y esperits de totas menas.

Naturalment, al igual que 'l dia dos de maig de 1808, Madrid ha sigut la primera en donar lo crit de alerta, en alsar la veu de protesta.

«Que si llavors se tractava del esperit de independència, avuy se tracta del esperit de vi.

No s' olvidi que Madrid es la ciutat del món que conta major número de tabernas.

UN... DE TANTS.

En un gran establiment de banyes de Catalunya, qual nom no vé al cas ni 'm convé dirlo, arriba un demati, entre 'ls varios passatgers del cotxe de la fonda, un foraster de distingidas maneras y ayres de despreocupat.

Després de treure 's la pols del camí y de recorre tot l' establiment, los banyistas novament arribats comensan a intimar ab los que ja hi ha en la casa, y parlant y o'erintse mutuament lo seus serveys, van reunintse poch a poch en lo menjador.

Es l' hora de dinar. En los primers moments los comensals no 's cuydan de res més que de vuydar plats y apurar copas; pero satisfetas ja las necessitats del cos, l' esperit s' aixampla y la conversació 's fa general entre 'ls banyistas de la taula rodona.

Un d' ells es lo foraster de las distingidas maneras. L' home 's coneix que té ganas de ferse agradable; sonriu a tothom, encare que conservant certa superioritat; contesta a tot lo que li preguntan, y quan la conversació decau, procura animarla ab alguna sortida graciosa.

Un pagés rich, que ha anat a pendre las ayguas, no per recreo, com fan molts, sinó per absoluta necessitat l' agafa pèl seu compte y comensa a acribillar-lo a preguntes.

Desseguit s' han armat reunions de gremis més ó menos relacionats ab la venta de aquest article; s' han pres acorts, s' han fet visitas als ministres, s' han insertat articles y sueltos en los periódichs, y com la veu de Madrid repercuteix fàcilment en totas las provincias, per tot Espanya—especialment ara que no 's tracta de la industria catalana—l' esperit de oposició bull y s' agita, y l' esperit de vi 's desborda; al govern se li enfila al cap, y casi estich segur que comensa a enterbolirlo.

De moment ja la tenim armada. En Camacho ha trobat al últim un digne émulo y successor en lo Sr. Puigcerver.

Y ara ¿qué succehirá? Lo goberna no té més remey que transigir. Atacar l' alcohol, recarregar una nova contribució sobre l' ayguardent y 'ls licors, obligar als cafeters a suprimir la copeta del estudiant... ¡oh! aixó may.

Aixó valdria tan com vulnerar los sentiments més íntims del esperit nacional; aixó valdria tan com exposarnos a un perill tremendo.

No s' olvidi que l' esperit de vi es inflamable, y que bastaria un misto, en aquests moments, pera enarbolar a mitja Espanya.

Nada... nada... A transigir, a transigir. Si ha de modificar la ley, la modifica: si no 'n té prou ab modificarla, y l' ha de retirar, la retira, y que no 's parli més de aquest assumpto.

No olvidi que las tarifas camachinas ja una vegada van tirar-lo de bigotis.

Gat escaldat, ab aygua tebia 'n té prou, quant més ab esperit de vi.

Ja es hora de que 'l govern comensi a conèixe'ns.

Ell podrà conjuminar combinacions com los contractes ab la Trasatlántica y ab la Tabacalera y la indemnissació al súbdit nort-americà Mora; ell podrà fer los ulls grosos quan ocorrin fusellaments com los de Rio Tinto; fins podrà prometre'ns lo sufragi universal, sense que may arribi l' hora de donarlo.... quan aixó succeheixi tothom callarà, ningú dirá res, no se sentirá en lloch la més mínima protesta....

Peró ay! recarregarnos l' esperit de vi, privarnos de mata 'l cuch; tirar per portas als taberners madrilenys, lo qu' es aixó que no ho probi pas.

Perque si ell s' hi empenya, ja la pagarém la nova contribució ¿quin remey 'ns queda? pero jo 'ls juro qu' ell no la cobrarà.

Ell com molts altrás vegadas, haurá aixecat la llebra y en Cánovas la farà ab arrós.

P. K.

VEY 14 de juliol hem de dirigir un saludo carinyós a la República francesa, que, com cada any, conmemora y solèmnisa l' aniversari de la cayguda de la Bastilla.

Al caure aquella presó infamant, pot dirse que va néixer la llibertat moderna.

«Gloria al poble francés, que ha sabut resguardar aquesta llibertat dintre de la República!»

Aquest any se celebra a Paris un banquet, al qual assistiran prop de 2,000 arcaldes de altres tants municipis, presidits per M. Carnot, lo primer magistrat de la nació.

Es la festa de la fraternitat nacional. Que per molts anys pugan los francesos celebrar-la ab pau, progrés y República.

No m' hi ocupat de la enciclica del Papa sobre la llibertat, perque ben garbellada, no diu res que no s' haja dit cent mil vegadas.

Lo únich digne de notarse, es que 'l concepte de la llibertat que té Lleó XIII, está tan distint del que tenia Pio IX, que un no s' explica com l' Esperit Sant haja pogut inspirar dos criteris tan distints, casi oposats.

Plé de curiositat buscava l' opinió del *Correo catalán*, per veure com se sortia del conflicte.

Lo diari del Sr. Llauder se 'n surt fent l' orní, y fa l' orní quan diu que «la doctrina de aquesta Enciclica está conforme ab las anteriors declaracions de la Iglesia.»

Y després anyadeix: «Lo que fa aquest document es iluminar la materia ab nova llum y presentar la veritat ab nous colors.»

Aixó fins a cert punt, es veritat. La llanterna es la mateixa: no s' ha cambiat més que 'l vidre.

Lo vidre de Pio IX era negre; lo vidre de Lleó XIII es roig.

Lo duch de Casserta va ser jefe d' estat major del rey de las húngaras durant l' última guerra.

Haventse trobat sense recursos y sense cap més guerra en perspectiva, y ab familia que no sabia ahont colocalarla, se 'n han vigut a Espanya, y després de reconèixer la legalitat existent—que pèl duch de Casserta té la forma de pa del dia—ha ficat los dos noys en un collegi militar.

No temin: dintre de poch los farán coronels ó algo més: quan vingui una nova guerra civil, podrán ser generals carlins, y quan la guerra s' acabi, hasta podrán aspirar al títol de prínceps de la milicia.

Dugas cosas hi ha al món que s' enfilan depressa: los parents de reys y las carabasseras.

L' emperador de Alemania está visitant en aquests moments al emperador de Russia.

Diu que a conseqüència de aquesta visita entre 'ls jefes de dos potencias rivals, quedarà assegurada la pau d' Europa.

Peró 'ls interessos de Russia son incompatibles ab los del Austria, y mentres dura la visita, l' Austria sent una frisança extraordinària, y mira de qua d' ull, que cuyda a tornarse guerra.

Aixis son las obras de la diplomacia. La diplomacia no diré que toqui 'l violón; pero si la flauta: no tapa un forat que no 'n destapi un altre.

Aquella teoria de que cada nació té la seva producció típica y especial, y de que 'l cambi de aquestas produccions engendra 'l comerç y 'l comerç exigeix lo libre-cambi, va sortir encare l' altre dia dels llabris de 'n Mòret.

Desgraciadament la producció típica espanyola son aquests oradors libre-cambistas qu' están tirant al país per portas.

—¿Que vé de Barcelona vosté?
—No, senyor, de Madrid.
—¿Ah! Es de la Còrt...
—Tan com serne, no: únicament hi visch quan lo m' u carrech m' hi obliga: jo soch de la provincia de Tarragona.
—Y, qué tal, que tal... ¿es bonich Madrid? ¿creuria que no hi he estat may?
—Pues no sab lo que 's deixa perdre. Poguentho fer com pot, es una viva llástima que no vaji a passarhi sisquera una mesada.
—¿Es a dir qu' es un gran país!
—Ja ho crech! ¿Ha sentit parlar de Xauxa? Pues Madrid li passa al davant.
—¿Que hi ha viscut molt temps vosté?
—¿Psé! Com uns cinch ó sis mesos.
—¿Y s' hi ha divertit?
—D' una manera deliciosa. Allí la vida es una diversió continua. L' home que a Madrid no 's distreu, es que té 'l mal humor soldat al cervell. ¿Vol que li expliqui 'l género de vida que jo porto quan hi soch?
—M' agradará moltíssim: ja que jo no sé distreure, m' distreu sentir las relaciones dels que 'n saben.
—Comensi per figurarse que allí de la nit se 'n fa dia y del dia nit.
—¿Bo! ¿Com es aixó?
—Jo, al menos, ho arreglava aixis: me llevava prop del mitj dia, esmorsava a la una, dinava a las set, sopava a las dugas de la matinada, y a las quatre ó a las cinch del demati, quan molta gent ja 's lleva, jo me 'n anava al lit.
—¿Y com repartia 'l temps?
—Ni tampoch ho sé. Després d' esmorsar, sortia y

me 'n anava al café ab quatre amichs; allí sofia passarhi tota la tarde. Donavam un vol y desseguida a dinar a Fornos ó qualsevolga casa pèl istil. Després de dinar, me deixava caure en algún teatro, y, sortint d' allí, mataba las últimas horas de la nit en un café flamench, ahont sopava y llegia 'ls diaris.

—¿Que hi ha donas guapas a Madrid?
—Las més guapas y més saladas de la terra.
—Suposo, donchs, que vosté no deuria estar en vaga tocant a aquest renglón.

—¿Vol callar! A mi no m' está bé 'l dirho; pero si vosté anava allí y m' anomenava, ¡no n' hi contaríam pocas ni gayres de historietas en que 'l mèu nom está enredat entre las faldas de seda, vanos de plomas y guants perfumats!

—¿Crech que allí 's canta y 's balla molt!
—Moltíssim. Jo, al principi no hi era gens aficionat; pero de mica en mica va despertarse m la vocació, y avuy... En fi, qualsevol vespre, si aquí hi ha una guitarrá, ja veurá com toco *peteneras* y canto *soleadas*.

—¿D' aixó que 'n diuhen flamenco?
—Flamenco pur, legítim, sense sofisticació.
—¿Que no fan toros per allí?

—Cada dia, casi bé: y que jo no hi faltava may. Los toros y las carreras de caballs eran los grans atractius de las bonas tardes de primavera.

—¿Si que veig que 'n sab de viure vosté! ¿Y diu que a Madrid hi desempenyava un carrech?
—Sí senyor.

—Pero ¿com rediantre pod'a ocuparse en res, tenint tants trenca-colls y distraccions? ¿De qué feya?

—De diputat.

FANTÁSTICH.

Y 'l cambi d' ells ab productos extrangers se fa completament impossible, perquè ningú 'ls vol, ni regalats.

La guardia civil de Medina del Campo va detenir a un pare capella moltut, guapàs y de moltes carns, que fugia ab una nena preciosa de Guernica, ab l' intent de dirigir-se a Buenos Aires.

Es a dir: se 'n anavan *al altre món*, a gosar de las inefables delicias de viure junts y bèn acosladets.

Hi haurà encare qui dupli del espiritualisme del clero?

¿Saben a qué 's dedican los ministros, ara que las Còrts están tancadas?

A repartir empleos.
Per cada càrrech vacant hi ha cent pretendents.
Cada pretendent tè un padri.

Y 'ls padrins s' esbatussan y s' esgarrapan.
La situació fusionista ha acabat sempre morint com los peixos.
Per la boca.

Se queixan certas eminencias de la milicia, de que 'ls militars de coronel avall, a pretext de pendre part en suscripcions pera favorir a tal ó qual ex-ministre de la Guerra, fassan politica activa en un determinat sentit.

Escolteulos y 'us dirán, que aixó es sumament perillós, en quan quebranta l' obediencia cega exigida per la disciplina.

Admeto aquesta rahó com a bona y fundada.

¿Per qué, donchs, si la politica quebranta la disciplina, ha de haverhi generals y jefes superiors afiliats a distints partits politichs? ¿Per qué ha de haverhi generals y jefes superiors que desempenyan lo càrrech de senadors y de diputats, prenent una part activa y casi sempre apassionada en las lluytas del Parlament?

¿Quin exemple recullen los inferiors, dels seus jefes? Una de dos: ó tots moros, ó tots cristians.

O tots al quartel, ó tots al club.
Siguem lògichs.

Lo nou ministre de Foment, Sr. Canalejas, tè 'l propòsit de recorre casi totas las provincias espanyolas, desitjós de enterarse personalment de las sevas necessitats, y posarhi remey, en quant d' ell dependeixi.

—Aqui falta un pont.
—Bè está.

—Aqui un bon cami.
—Corrent.

—Aqui res falta; aquí sobra...
—¿Qu' es lo que sobra?

—L' govern.

LA VIDA DEL ESPANYOL.

Murmurar tot lo sant dia,
reagnar tota la nit,
no tenir ni un punt de calma,
ni en la tanta ni en lo lit.
Traballa l' mateix que un negre,
tomar pluja, aguantar sol;
veus: aquí quina es la vida
del infelís espanyol.
Ell no conspira, ell no vota;
ell no es blanch, ni roig, ni vert;
ell no aspira a ser ministre;
ell, fassi l' que fassi, pert.
La mo xiganga política
passa davant dels seus ulls,
sense que pugui comprendre
sos secrets y sos embullts.
L' espanyol ja sab de sobras,
tan si fa com si no fa,
que l' únich que a n' ell li toca,
es paga, pagá y pagá.

Quan se muda 'l ministeri
y puján conservadors,
al espanyol li fan veure
que 's preparan temps millors.
Pero pa-sats alguns mesos,
se convens perfectament
de que, a pesar del que deyan,
va com sempre; malament.
Cauhen un dia 'ls que manan,
s' enfilan los liberals,
y vinga hermosas promesas
y projectes celestials.
Mes ¡ay! passada la fuga,
desapareix la ilusió
y tot lo que 's prometia
se fon igual que sabó.
Y l' espanyol, trist y motxo,
veu encara un xich més clá,
que ab madurots y ab demócratas
lo qu' ell ha de fè es pagá.

Las lleys que l' afavoreixen
s' olvidan molt fàcilment;
pero las que 'l perjudican
s' observan exactament.
Si crida, ningú l' escolta;
si reclama, no 'n fan cas:
fins en las cosas més justas
se queda ab un pam de nas.
Los governs, per darli a entendre
que volen ferlo felís,

de tan en tan estudian
la situació del país.
S' escriu una gran memoria,
s' embrutan uns quants papés,
se desan en un armari...
y ja no s' hi pensa més.
Aixó sí, al fi del trimestre,
no se 'n descuydan, job cá!
Tan si risca com si rasca,
l' espanyol ha de pagá.

Juguet de tots los politichs,
lo desgraciat espanyol
ha viscut una llarga época
fent lo posat de mu-sol.
Rebotent dels uns als altres,
avuy aquí, demá allá,
ha tingut la santa calma
de callá...sufrí... y pagá.
Pero al fi, plé de trastassos,
suat, cansat, encés, roig
ha comensat a comprendre
que massa bó vol dir boig.
Avuy conta las grans cosas
que 'ls politichs li han promés,
y repara que en mitj sigle
may ningú li ha cumplert res.
¡Ay, si segueix tirant càlculs
y 's dedica a meditar!
Potsé aixó de pagá 'l cansi,
y 's determini a pagar.

C. GUMÁ.

Un plan per desarrollar considerablement las prácticas religiosas.
En lloch de tenir limitat l' exercici de la confessió als capellans, ferlo extensiu a las monjas.
Es a dir: que aixis com hi ha confessors, que hi hagués també confessoras.

¿Qui seria 'l pecador empedernit que no anés a tirarse als peus de una monja bèn guapa?

Comprendh que 'ls capellans estiguin desesperats.
Figurínse que una logia masónica sevillana, acaba de celebrar lo bateig de tres criaturas.

Entre 'ls enterros civils, los matrimonis civils y 'ls bateigs masónichs, a lo millor no sabrán los capellans de qué fer mànegas.

Al seu puesto, aviat ho tindria arreglat. ¿Es a dir que 'ls *flac-masoneria!*

Y a fi de que aquesta guerra fos més forta cada dia,
jo montaria una logia dintre cada sagristia.

Balans de la premsa carlista.

De 72 periódichs ab boyna que 's publican, 64 s' han posat al costat de 'n Nocedal y del *Siglo futuro*.
Unicament 8 segueixen las inspiracions de *La Fe y del Correo catalan*.

Decididament pel Terso la cosa no pinta bè:
ara vegin com las boynas se li están tornant bolets.

Y no robellons; mata-parents.

Consells de una mare a la seva filla, la vigilia de ca-sarse.

—Filla mèva, sobre tot, mira sempre per casa. Quan t' enfadis ab lo marit no li tiris may los plats pel cap, que 'ls plats se trencan y haurias de comprarne de nous. Si per cas, tirali una cadira.

Apenas s' ha tancat lo Congrès pels diputats, s' ha obert pels tapissers, fusters y mestres de casa.

Y ara es fácil qu' en Sagasta digui per calmá a la gent:
—No 'm demanávau reformas?
Donchs, teniu, ja las vaig fent.

Un avis als capellans que s' están de anar al teatro ó que si alguna vegada hi van, es d' esquitllentas y vestits de persona.

Un dels assistents més asiduos a la gran Opera de París es lo nunci del Papa en aquella capital.

Dirán vostés que aixó no tè res de particular: que l' Opera es una manifestació artistica, que pot conciliarse perfectament ab los escrúpuls religiosos.

Pero han de saber que a la gran Opera de París hi ha 'l cos de bailarinas més *sandunguero* de la terra... y vagin a saber si lo que busca 'l Nunci es la conversió de aquellas desgraciadas.

Lo Conde de Paris, que ja fa temps que 's dedica a buscar corona sense trobarla, ha escrit una carta dirigida als arcaldes de Fransa.

En ella promet l' autonomia de tots los municipis. Com la Republica es tan reaccionaria, ell se proclama comunalista.

¿Qué tal? ¿Tè barra ó no tè barra aquest subjecte?

Pero 'l govern vigila, y ha detingut en lo correu totas las cartas del pretendent.

—¿No hi havia sello en aquestas cartas?—preguntan los reaccionaris. Donchs lo govern s' ha excedit.

Alto. Demano la paraula per defensarlo.

¿No estém avuy en temps de veda? Donchs lo govern ha obrat perfectament decomisant totas aquestas *guatllas* mortas.

Lo Sr. Antúnez ha privat las ascencions de la bomba *Reyna Regent*.

Diuhen que la *Reyna Regent* tè las costuras poch sólidas y grans escapes de gas.

Francament, no ho hauria dit may.

Arriban a 8,000 los oficials que s' han suscrit per imprimir lo projecte de reformas del general Cassola.

Diguin lo que vulguin ja avants de imprimirse aquestas reformas, comensan a fer *una gran impressió*.

Aquests días se vigilan molt los quartels.
Y com sempre qu' en Moret exerceix de ministre de la Governació, ja diuhen que tè 'l fil... y que la cosa porta qua.

¿Fil y qua?
Bè baja, si, 'l día menos pensat veurém a n' en Moret enlayrant un estel.

Nous funcionaris.
Ha sigut nombrat administrador de correus de Barcelona un tal Sr. *Primo*.

Y 's diu que será nombrat gobernador civil, un tal Sr. *Fiol*.

Primo que vol dir cusí:
Fiol que 'l qu' és significa:
Vaja, las bonas talladas se quedan per la familia.

A propòsit de la nova contribució sobre l' alcohol, deya un carreter:

—Vaja, adió! ¿No vaig dirho jo, que tot s' acabaria pujantnos l' ayguardent?

Una anécdota.
Se tractava de nombrar un nou membre pera la Academia de Ciéncias morals y políticas de Madrid, y 's disputavan l' elecció, per una part en Menendez Pelayo, a qui tóthom coneix per un sabi, y per l' altre en Fernandez Villaverde, que va ferse célebre llavors de las garrotadas als estudiants.

Y naturalment, com la majoria dels académichs que havian de fer l' elecció son conservadors, van elegir al últim.

Y es fama qu' en Pidal va dir:
—«Després de tot, en Menendez Pelayo fa estudiants, y en Villaverde 'ls desfá.»

Un dato estadístich:
«Se contan a Espanya onze milions de habitants que no saben de llegir ni escriure.»

Decididament la monarquia derrama molta llum.
Sobre tot quan fa lluminarias.

Un amich a un altre amich.
—Escolta tú, qué tens quartos per casualitat?

—A casa sí, 'n tinch dos, l' un ab arcoba y l' altre a la inglesa.

—No vull dir aixó.
—Ni jo lo altre.

Sobre tot no 's dediquin al hipnotisme.
L' arquebisbe de Toledo ha escrit un document, afirmant de la manera més categórica que la práctica del hipnotisme *invulucra pacte explícit ó implícit ab lo dimoni*.

¡Dimoni!

Y després dirán que la Iglesia no es enemiga de la ciencia!

Tots los descubriments científichs han trobat en la Iglesia enemichs acérrims, y a pesar de tot y contra tot han fet lo seu cami. Sols després que 'ls ha admesos tóthom la gent de Iglesia hi ha transigit.

Y respecte del hipnotisme succehirá lo mateix.
Vostés veurán quins resultats més pasmosos donará aquest nou descubrimient científich lo dia que s' apliqui a la cura, nó del cos, sino de l' anima, sugerint als malalts la necessitat de fer testament y deixarse forsa missas!

A Granada han près a un tal Pare Celestino, que 's passejava pel món vestit de frare, practicant l' ofici, si es que 'l ser frare es un ofici.

Després s' ha vist que 'l Pare Celestino, no era tal frare, sino un desertor del exercit francés que traclava de guanyarse la vida de aquest modo.

¡Infelis! Vès qui no li feya apendre de fer jochs de mans, y posarse a fer miracles a tot estrop.
Avuy en lloch de veure 's a la presò, no faltaria qui 'l tindria per sant, y 'l veneraria.

PARTES TELEGRÁFICHES.

Mondariz, 12.

En Cassola ja es aquí:
li hem fet rochs artificials,
i han foguejat a preguntas
y ell... ha tret foch pels caixals.

Madrid, 13.

Diputats y senadors
s' escapen d' aquí a bandadas:
a causa d' aixó, 'l Torin
tè ja las portas tancadas.
Libres d' aquestos patricis
que devoran dia y nit,
en tots los mercats y tendas
lo menjar s' ha embaratit

San Sebastián, 13

Ha arribat Martinez Campos:
ha anat al mar tot seguit
y al rebre 'l seu grandios hulto,
las ayguas han sobreixit.

En un poble de Catalunya s' arreglà per primera vegada un teatret de aficionats, contractantse, com sol fere en semblants casos, las damas a Barcelona.

Una de aquestas damas per lo bè que treballava, va guanyarse desde 'l primer dia las simpatias de la concurrencia, de tal manera, que al verificarse l' última representació qu' era a benefici d' ella, alguns joves acordaren dedicarli una ovació, per l' istil de las que solen fere a la capital.

—Paula, digueren a una dona que criava coloms: ¿qué teniu coloms blancs?

—Y han de ser blancs tot justament?

—Sí.

—¿Perque 'ls voleu si 's pot saber?

—Per tirarlos a la dama 'l dia del seu benefici.

—Noys no 'us puch servir, y creguéu que 'm sab molt grèu, perque cada vegada que aquesta senyora representa, 'm fa venir las llágrimas als ulls.

Los aficionados buscaren coloms blancs y 'n trobaren en un altre colomar.

Vingué 'l dia del benefici. Lo teatro estava plé de gom a gom. Al final del acte en que la dama més se lluhia, comensan a caure sobre l' escena coronas de flors y coloms blancs com la neu.

En aquest moment, la Paula conmoguda y entusias-

mada, 's treu un objecte que duya amagat sota 'l devantal, y tambe 'l tira a la escena. Era un pollastre.

—Senyora, fassil ab arrós, cridava la bona dona, creyent ser molt més rumbosa ab lo seu pollastre, que no 'ls joves aquells ab los coloms blancs.

Contra lo generalment observat, un cert gendre feya grans elogis de la seva sogra

—¡Oh! exclamava: de sogras com la mèva no 'n corren: es una gran persona, intel·ligent, bona dona, alegre, molt despresa y amable. No tè més que un defecte.

—¿Quin defecte?

—La seva filla.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO.

1. XARADA.—Ti-ra-pèu.
2. ANAGRAMA.—Sala-A lsa-A las.
3. TRENCA-CLOSCAS.—La Campana milagrosa.
4. ROMBO.—

T
R A P
R E P L A
T A P I O C A
P L O M A
A C A
A

5. GEROGLÍFICH.—Russia es un imperi.

Han endayinat totas las solucions los ciutadans Pere Micas, Xicot com cal y Ego Sum; 4 Un Llunatic y M. Riusec: 3 P. N. y Tres millonaris; 2 Pep Martra; y 1 no més U. Ll.

XARADA.

—Staramsa, tú que tens tan amor a LA CAMPANA ¿sabs que celebrar tindriam lo seu milenari?

—Vaya

si 'l tenim de celebrar!

—A veure, donchs, qué 'ns preparas.

—Ja ho tinch pensat; anirém diumenge a tres matinada

a fer una tot ben bona

d' arrós a la catalana:

vi y licors no 'n faltarán

a lo menos de deu classes,

de fruyta ne portaré

un bon primera-girada.

y despres tots brindarém

per LA CAMPANA DE GRACIA.

—¡Molt ben pensat!

—¡Qué hi vols fer!

Jo dos aixis.

—Noy, m' agradas.

—Cridém, donchs, ben fort ¡que visca!

—Sí; ¡que visca LA CAMPANA!

J. STARAMSA.

MUDANSA.

Un que ab total comercia
que 's diu Tot y no es total,
deya que ja LA CAMPANA
a tot havia arribat.

LL. MILLÀ.

TRENCA-CLOSCAS.

TE, TECLA, PAGA 'L MOSO DE...

Formar ab aquestas paraulas lo titul de un drama catalá.

Ego Sum.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 —Poble de Catalunya.
5 3 6 2 3.—Nom d' home.
6 2 3 5.—Poble de Catalunya.
4 5 6.—Animal casulá.
3 2.—Negació.

1.—Consonant.

MUT XERRAIRE.

GEROGLÍFICH.

L I

NAU NAU NAU NAU
NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Pep Botella, Un Marqués, Lisandro, Net d' Otger, Llam-bordas y C.^a, Bufa T., Jo mateix, Font Mataroni, Pep Martra, Rosa Xala, Xarrapeta, M. Riusec y Ego Sum: Lo que 'ns envian no fa per casa.

Ciutadans Pau Pelgrim, Angel de la Guarda, Un jove de Reus, J. P. de Vidreras, G. I. L., Tres millonaris, Un Llunatic, Xicot com cal, Miquel de la Bomba, Un de la Vall d' Aran, J. Abril, y M. Vila S.: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remetén.

Ciudadá F. A. (Rubí): Concreti 'ls fets y ho publicarém.—Convidat de pedra: La poesia es molt llarga y en alguns versos no hi campeja la deguda facilitat.—Pepet del Carril: S' ha llevat massa tart.—A. del Corral: Los traballs literaris no servian. Gracias per las advertencias. De lo que 'ns remet aprofitarém una xarada.—M. Riusec: En la seva poesia hi ha versos facilis; pero n' hi ha d' altres... «pallissa» y «camisa» may han sigut consonants.—Linet del Pont: La composició va bé.—Tres Grills: No serveix lo que 'ns remet.—J. F. y F. J. (Moja): No podem parlar de un assumpto de aquest caracter.—J. Capdevila: Quan vingui 'l dia ho tindrem present.—Pepet Simpatich: Acceptém y agraheim lo que 'ns envia.—Just Aleix: L' article va molt bé. L' altre fa temps qu' es compost; pero es tan llarch y l' original que tenim tan abundant, que aném passant de numero en numero 'l publicarlo.—Ll. Salvador: Lo sonet es incorrecte, y la idea de la poesia molt gastada.—P. Adán y C.^a: De las dos que 'ns cita, una ja hi ha anat.—Capella pre-histórich: L' articlef va bé.—Saldoni de Valcarca: Es molt fluixet.—S del Palau: Aprofitarém los versos.—V. A. (Hostafranchs): No 'ns acabém d' explicar lo que 'ns diu. ¿Cóm, si havia de tornarhi l' endema, van passar quatre dias?

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro. 21 y 23.

POLÍTICA EUROPEA.

Lo púlpit de 'n Bismarck.—¡Gran sistema de predicar la pau!

Actitut de Inglaterra.—Per més esforços que fassin, aquest sempre será l' amo.